GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Dues maneres (dolentes) de fer política.

Opinió | 21/05/2008 | 10:09

La política no és ni pot ser angèlica. És dura, molt dura. Ho és per a tothom.

La valoració que es fa de la política i dels polítics és baixa. De vegades fins i tot molt baixa. Però per altra banda la política és del tot necessària. Sense política, i sense bona política, un país no pot anar endavant.

Podríem discutir si el conjunt dels nostres polítics mereix o no la baixa valoració que l'opinió pública els dóna. És un tema molt important que mereixeria alguna cosa més que la clàssica enquesta superficial que se'ns ofereix cada dos per tres.

Però el propòsit d'aquest article no és aquest, sinó assenyalar algunes inclinacions que –ja d'entrada o per degradació progressiva- malmeten la política. Concretament ens concentrarem en dos punts.

1. És molt convenient que abans de ficar-se en política els qui ho facin tinguin una raó positiva per a fer-ho. Que els mogui un motiu positiu. Que no hi vagin només pel que en podríem dir un cert gust per l'aventura, o ja d'entrada per fer carrera. No es pot demanar que per tothom el mòbil sigui només l'esperit de servei desinteressat, però si ja d'entrada els valors ètics i l'esperit de servei no són forts l'exercici de la política ràpidament perdrà qualitat. Em permeto transcriure un text sobre això: "Si la política fos simplement un joc de vanitats, un xoc d'ambicions personals, un instrument d'encimbellament social i econòmic, un terreny de joc del sectarisme i de les rancúnies, si només fos això o fos principalment això, significaria que realment no hi ha política i sense política un país va a la deriva. Perquè per malament que es jutgi els polítics, i per més que merescudament de vegades sigui elogiada la societat civil hi ha una cosa que no es pot oblidar: sense política no hi ha acció col•lectiva, sense política no es prenen decisions, sense política l'impuls bàsic d'un país no es canalitza, no esdevé força motriu".

Aquest és un primer risc a evitar si a tots nivells volem tenir una bona política.

2. N'hi ha un altre: el de considerar que l'únic objectiu de la política és ocupar i conservar el poder. No fa molt un prestigiós sociòleg definia un determinat grup de polítics com "professionals competents si per competència política s'entén la capacitat d'aconseguir i conservar el poder".

Quedi clar que això –aconseguir i conservar el poder- és part molt important de la política. Essencial. No es pot fer política sense aquesta ambició. Però no se'n pot fer tampoc només amb això, ni s'ha de fer perseguint aquest objectiu com sigui, avantposant-lo a l'interès general pels mitjans que sigui. Hi pot haver política sense ètica, i pot ser útil a segons qui o a segons quin partit, però acaba essent molt perillosa per al país. Perquè per assolir aquest objectiu no cal que el bé comú sigui prioritari. Prioritari en aquest cas és tenir art i ofici, habilitat comunicativa i disciplina interna. I com em deia un practicant molt intel•ligent i amb poques manies d'aquesta mena de fer política "si arribes al poder arrapa-t'hi com una heura s'arrapa a una paret, de tal manera que no la podran arrencar sense malmetre la paret".

La política no és ni pot ser angèlica. És dura, molt dura. Ho és per a tothom. I si l'objectiu és simplement apoderar-se d'una societat sense gaire manies s'entén que aquestes maneres de fer

política siguin pràcticament les úniques vàlides. Però no si es pretén crear un país i una societat al servei de la gent i amb valors individualment i col•lectivament positius.

Tot això val per tothom. Per tothom. Però especialment per la gent jove o no tan jove però en procés encara no consolidat de compromís polític. Sobretot a Catalunya, que és un país amb dèficit polític i institucional i en què per tant la qualitat de la gent és més necessària que en altres països. El sentit del compromís i de l'exigència són a casa nostra més necessaris que enlloc. A cap país la política està lliure de demagògia, d'engany, de sectarisme, de manipulació, de potineig, d'abús de poder,... Tampoc no ho estarà Catalunya. Però amb això passa com amb la mala herba que creix en un camp de blat: si n'hi ha molta i és molt alta, el blat s'asseca i es mor. I el que preocupa és que aquestes dos maneres de fer política es donen a Catalunya, i no poc.

Deia: tot això val per tothom, del primer al darrer, del més jove al més vell. Però és especialment important que els joves amb honesta i generosa vocació política ho tinguin molt en compte. Ara, d'entrada, i amb el temps. Això més que altra cosa pot contribuir no solament a contrarestar la mala imatge dels polítics, sinó a proporcionar a Catalunya una classe política de molt alt nivell.

Repeteixo: si hi ha joves que s'hi apunten amb aquesta mentalitat.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/6926-dues-maneres-dolentes-de-fer-politica.htm